

zuivere stemmetje van Annie. De donkere wimpers zijn opgeslagen, de groote bruine oogen rollen bijna uit haar hoofd van louter inspanning. Ze heeft haar booze bui weggezongen, Sijtje voelt zich ontroerd en beschaamd.

Een fijn rood stofgoud zeeft over de hoofden der kinderen. Er is een rosblonde aureool om Truus' krullen. De witte zwanen aan den achterwand drijven onder roestbruin herfstloover uit juist in de lichtbaan, die de plaat raakt. Af en toe wiekt de schaduw van een vogel over den roomgelen zonoverschenen zijmuur.

Het lokaal is Sijtje opeens een tempel vol heilige stilte en wijding, een dom vol engelenstemmetjes. Achter de stralende oogen ziet Sijtje de haar toegewijde zieltjes, waarmee ze zich innig verbonden weet. En zij zoo hoog boven hen, wil wel voor hen knielen, hen omvatten in één greep, omdat ze zich zoo begenadigd voelt door hun hymne aan de onschuld. Er is plots een lach en een snik in haar borst.

De gangdeur van het lokaal wordt geopend. Een jonge man treedt binnen. Het is de schoolarts. Hij is maar tijdelijk voor den eigenlijken dokter, die voor een operatie in het ziekenhuis ligt.

Sijtjes eerste gewaarwording is een paar jolige oogen onder een groote bos verward haar. Ze denkt, dat het de nieuwe schoolopziener is, maar ze trekt zich van zijn tegenwoordigheid niets aan. Julie zet juist zoo'n verklaard gezicht, er is zooveel licht in haar kijkers, dat Sijtje haar wel toelachen moet, of ze wil of niet. Terwijl de kinderen zingen, pruttelt een spreek in den iep mee.

„Ik zie zijn snaveltje open gaan!” juicht Hans verrukt.

„Jouw snaveltje gaat toch ook open, als je zingt,” lacht Sijtje. Nu het liedje uit is, kirt de spreek nog even na, dan is het in den boom ook stil.

De indringer heeft met zijn handen op den rug met alle aandacht Sijtjes platen aan den muur bekeken. Hij is al in veel lokalen van onderwijzeressen geweest, vol knusse hoekjes, waar geen plekje aan den wand onbehangen is gelaten. Den smaak van dit meisje vindt hij bijna mannelijk; er is breedheid in haar opvatting, de muren zijn gevuld en toch niet overvol.

Bij Sijtjes woorden keert hij zich verrast om en loopt op haar toe. Zijn lichte oogen met de groote donkere pupillen lachen in de hare.

„Wat zongen ze vol animo!” zegt hij. „Een kind is het leukst, als het er geen vermoeden van heeft, dat er op hem gelet wordt!”

Sijtje kijkt op haar beurt verrast naar hem. Het is prettig, hetzelfde te denken. Het is prettig, elkaar lang in de oogen te kijken. Beiden voelen aandrang het telkens en telkens weer te doen. Sijtje daalt van haar troonzetel en reikt hem spontaan haar beide handen. Hij drukt die, als ontmoette hij zijn besten vriend en stelt zich voor als dokter Hoytema.